

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Свищов, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. Иванов

при участието на секретаря Василка Н. Лалова
като разгледа докладваното от Светослав Ив. Иванов Гражданско дело № 20234150100149 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по редовна и допустима искова молба (ИМ) на К. С. Г., ЕГН: *****; Е. К. У., ЕГН: *****; Г. К. Г., ЕГН: *****; всичките с адрес в *****, срещу Община Свищов, гр. Свищов, ул. „Цанко Церковски“ № 1, ЕИК: 000133965; с която ИМ се иска от съда да бъде установено по отношение на ответната община, че ищите са собственици на поземлен имот с идентификатор: 65766.417.182, по КККР на гр. Свищов, одобрена със Заповед № РД-18-10/12.02.2009 г. на ИД на АГКК – гр. София, посл. изм. От 14.10.2020 г., находящ се в местността „Стъклен“, площ 848 кв. м., с трайно предназначение на територията: земеделска, с начин на трайно ползване: нива, категория на земята: шеста, с № по предходен план 360255, при съсед: 65766.417.181, 65766.417.183, 65766.311.120, вписан в Агенция по вписванията (АВп) – гр. Свищов, Служба по вписванията (СВп) – гр. Свищов, с Акт № 196, т. V от 15.07.2022 г., на основание давностно владение, започнало 24.01.1980 г., и наследствено правоприемство на К. Г. Г., ЕГН: *****; починал на 23.07.2010 г., – чл. 124, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, чл. 82 ЗС, чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН.

В исквата молба (ИМ) се твърдят следните обстоятелства:

С Нотариален акт за собственост на н. и., придобит по наследство и давност, № 158/12.05.1969 г., т. I по нот. д. № 377/1969 г. на Свищовския народен [районен] съд В.П.Н. и А.П.Н. били признати за собственици по наследство и давностно владение на следния н. и.: (а) лозе в землището на гр. Свищов, от 800 кв. м., (б) овощна гради от 1.5 дка. и (в) празно място от 500 кв. м., съставляващи общ имот от 2.8 дка., в местността „Стъклен“, при съсед: – от трите страни път и Н.Н.В.. С Нотариален акт за дарение на н. и. № 9/12.05.1969 г., т. II по нот. д. № 378/1969 г. на Свищовския народен [районен] съд А.П.Н. е дарил и. ч. от същ. н. и. на В.П.Н.. По този начин В.П.Н. била придобила цялата собственост върху така описания н. и.

На 24.01.1980 г. В.П.Н. прехвърлила ползването и владението на К. Г. Г. празното място от 500 кв. м., съставляващи общ имот от 2.8 дка., в местността „Стъклен“, при съсед: север, юг и запад – път, изток – В.Н., срещу сумата от 1 000 лв. с Договор за покупко-продажба на н. и. от същ. дата, обективизиран в обикновена писмена форма и подписан от трима свидетели.

В периода от 24.01.1980 г. до настоящия момент нямало предявени претенции спрямо последния имот, – който е предмет на делото, – към К. Г. Г., от когото и да било: нито от В.Н.а, нито от наследниците й. От тази дата насам К. Г. Г., а по-късно и неговата съпруга К. С. Г. и техните две деца Е. К. У. и Г. К. Г., ползвали имота като свой, без да са били обезпокоявани. К. Г. Г. обаче починал на 24.07.2010 г., след което бил наследен от съпругата и децата си, които продължили да ползват имота и подир това, и то като свой.

След изготвяне на КKKP на гр. Свищов процесният имот получил идентификатор 65766.417.182, одобрена със Заповед № РД-18-10/12.02.2009 г. на ИД на АГКК – гр. София, посл. изм. От 14.10.2020 г., находящ се в местността „Стъклен“, площ 848 кв. м., с трайно предназначение на територията: земеделска, с начин на трайно ползване: нива, категория на земята: шеста, с № по предходен план 360255, при съсед: 65766.417.181, 65766.417.183, 65766.311.120, вписан в АВп – гр. Свищов, СВп – гр. Свищов, с Акт № 196, т. V от 15.07.2022 г.

Понеже ищците не притежавали акт за собственост на този н. и., К. Г. подала Молба-декларация от 03.11.2022 г. до нотариус към СвРС чрез Община – гр. Свищов с искане да й бъде издадена нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка, като останалите ищци щели да се присъединят в производството по-късно. Общината на свой ред е заявила, че този имот бил актуван като общински по силата на Акт за общинска собственост № 9330/05.07.2022 г.

Същевременно обаче с Удостоверение за собственост на К. Г. Г. по плана за § 4 от ЗСЗЗ в землището на гр. Свищов общината била признала, че Г. е собственик на процесния имот към 2001 г. Същото признание било направено и с Удостоверение за данъчна оценка на основание чл. 3 от Пилижение № 2 към ЗМДТ и чл. 226 от ДПК от 14.03.2002 г. На следващо място, това следвало и косвено от факта, че в Списъка на имотите, предоставени за ползване за гр. Свищов, масиви 78 и 80 към 13.02.2009 г., било посочено, че процесният имот е с неустановен ползвател, т. е. че той не е бил общински. Тъй като имотът бил земя по смисъла на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ от 1993 г. и при това не би могъл да бъде придобит като „остатъчен земеделски фонд“, който се формирал от земи, чийто бивши собственици не са подали заявление за възстановяване.

По този начин за ищците бил възникнал правен интерес от предявяването на настоящия УИ, с които се иска от Свищовския районен съд (СвРС) да приеме за установено по отношенияето на общината, че те, ищците, са собственици на процесния н. и. въз основа на придобивна давност и наследяване по закон. Претендират се и разноски.

В *отговора на исковата молба* (ОИМ) ответната община приема, че искът бил недопустим, но разгледан по същество – неоснователен. Доводите за недопустимост всъщност са съображения за неоснователност на ИМ, а правният интерес в случая от предявяването на УИ следва от обстоятелството, че общината отрича правото на собственост на ищците, при което доводът за недопустимост на ИМ е неприемлив. Община Свищов твърди, че наследодателят на ищците не е притежавал годин правен титул за собственост, който да го направи такъв. Оспорва се, че праводателят на наследодателя на ищците не би могъл да придобие собствеността, тъй като земеделската земя през комунистическия режим в България (1944 г. – 1989 г.) е била извън оборота. След 1992 г., когато били приети реституционните закони в Република България, собствеността върху процесния имот не е била възстановяване на никого. Следователно, имотът бил общински, понеже бил безстопанствен (чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ), попадайки в категорията на т. нар. като „остатъчен общински фонд“. Затова имотът бил правилно актуван с Акт за общинска частна собственост № 9330/05.07.2022 г. Най-сетне, н. и., който бил частна общинска собственост, не би могъл да бъде придобит по давност предвид на действащия мораториум за това (§ 1, ал. 1 от ЗД на ЗС, обн. ДВ № 46/2006 г., посл. доп. ДВ № 18/2020 г.).

В Списъка на имотите, предоставени за ползване за гр. Свищов масиви 78 и 80 към 13.02.2009 г., не бил установен ползвател на процесния имот. В Регистъра на новообразуваните имоти за същ. масиви към 16.08.2010 г. било записано, че ползвател на процесния имот била Община Свищов. В Заповед № СА-02-11-2/08.02.2011 г. на Областния управител на обл. Велико Търново бил одобрен планът за новообразуваните имоти, предоставени за ползване въз основа на актове § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ на масив 78 и 88 в землището на гр. Свищов. С оглед на всичко това следвало, че имотът бил безстопанствено и при това общински (чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ), а не собственост на физическите лица, при което

не би могъл да бъде придобит по давност предвид наложения от НС мораториум за това (§ 1, ал. 1 от ЗД на ЗС).

Не било доказано и намерението на ищите за своене на имота, тъй като не били подавали последователно декларации по чл. 14 ЗМДТ от К. Г., Г. Я. (лице, което не е страна по делото) и К. Г.. Най-сетне с писмо от 31.03.2022 г. на МРРБ и писмо от 08.04.2022 г. на Областния управител на обл. Велико Търново били дадени указания на кметовете били дадени указания да предприемат спешни и незабавни действия за запазване на частната общинска собственост с оглед отменения мораториум за придобиването ѝ по давност от КС. Всичко това водело до извод, че процесният имот бил общински.

С оглед на изложеното Община Свищов моли СвРС да остави без уважение предявения ИУ срещу нея, като претендират и разноски.

След като взе предвид установените по делото доказателства, посредством събраните доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите и възраженията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2-3 ГПК, СвРС намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ПО ФАКТИТЕ:

С Нотариален акт за собственост на н. и., придобит по наследство и давност, № 158/12.05.1969 г., т. I по нот. д. № 377/1969 г. на Свищовския народен [районен] съд В.П.Н. и А.П.Н. били признати за собственици по наследство и давностно владение на следния н. и.: (а) лозе в землището на гр. Свищов, от 800 кв. м., (б) овощна гради от 1.5 дка. и (в) празно място от 500 кв. м., съставляващи общ имот от 2.8 дка., в местността „Стъклен“, при съседни – от трите страни път и Н.Н.В.. С Нотариален акт за дарение на н. и. № 9/12.05.1969 г., т. II по нот. д. № 378/1969 г. на Свищовския народен [районен] съд А.П.Н. е дарил и. ч. от същ. н. и. на В.П.Н.. По този начин В.П.Н. била придобила цялата собственост върху така описания н. и.

На 24.01.1980 г. В.П.Н. прехвърлила ползването и владението на К. Г. Г. празното място от 500 кв. м., съставляващи общ имот от 2.8 дка., в местността „Стъклен“, при съседни: север, юг и запад – път, изток – В.Н., срещу сумата от 1 000 лв. с Договор за покупко-продажба на н. и. от същ. дата, обективизиран в обикновена писмена форма и подписан от трима свидетели. В чл. 3 от същ. дог. е посочено, че при сключването му купувачът придобива фактическа власт върху на имота. К. Г. Г. е починал на 23.07.2010 г., след смъртта си е оставил съпруга К. С. Г. и двете им деца: Е. и Г. К.и Г.и, видно от Удостоверение за наследници от 19.10.2022 г. на Община Свищов, изх. № 06-091112.

От 24.01.1980 г. до датата на смъртта си 23.07.2010 г. К. Г. Г. е упражнявал фактическа власт върху процесния н. и. като негов; след смъртта му тази власт е била упражнявана от съпругата му, К. С. Г., и децата им, Е. и Г. К.и Г.и. До този извод съдът стига, от една страна, от обстоятелство, че в чл. 3 от договора от 24.01.1980 г. е посочено, че В.П.Н. е предавала имота на К. Г. Г.. От друга страна, от разпита на А.И.П. се установи, че К. Г. Г. е ползвал имота през 80-те години на XX в. Най-сетне, от разпита на П. Г. П. следва, че от 2001 г., когато П. придобил съседен имот, К. Г. Г. е ползвал имота до смъртта му през 2010 г.; след това досега имотът бил ползван от наследниците му К., Е. и Г. К.и. Съдът приема, че К. Г. Г. придобил фактическата власт върху имота през 24.01.1980 г., упражнявал я е през 80-те години на мин. в., от 2001 г. до смъртта му на 23.07.2010 г. По силата на презумпцията на чл. 83 ЗС следва, че К. Г. Г. упражнявал фактическа власт върху имота от 24.01.1980 г. до 23.07.2010 г. След смъртта му фактическата власт се упражнява от неговите съпруга и деца К. С. Г. и Е. и Г. К.и.

След изготвяне на КKKP на гр. Свищов процесният имот получил идентификатор 65766.417.182, одобрена със Заповед № РД-18-10/12.02.2009 г. на ИД на АГКК – гр. София, посл. изм. От 14.10.2020 г., находящ се в местността „Стъклен“, площ 848 кв. м., с трайно предназначение на територията: земеделска, с начин на трайно ползване: нива, категория на земята: шеста, с № по предходен план 360255, при съседни: 65766.417.181, 65766.417.183, 65766.311.120, вписан в АВп – гр. Свищов, СВп – гр. Свищов, с Акт № 196, т. V от 15.07.2022 г.

Понеже ищите не притежавали акт за собственост на този н. и., К. Г. подала Молба-

декларация от 03.11.2022 г. до нотариус към СвРС чрез Община – гр. Свищов с искане да ѝ бъде издадена нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка, като останалите ищци щели да се присъединят в производството по-късно. Общината на свой ред е заявила, че този имот бил актуван като общински по силата на Акт за общинска собственост № 9330/05.07.2022 г. При това за ишците се породил интерес от предявяване на процесни УИ за собственост, който е предмет на делото.

От назначената по делото съдебно-техническа експертиза (СТЕ) се установява следното: (1) процесният имот е идентификатор 65766.417.182 по КК на гр. Свищов, м. Стъклен; (2) след 1945 г. този н. и. е бил земя за отдих, за самозадоволяване; като такава земята не е влизала в блоковете на ТКЗС, ДЗС и АПК; (3) по картата на новообразуваните имоти и кадастралната карта на м. Стъклен поземленият имот с идентификатор 65766.417.182 е идентичен с имот 255; (4) земята не е незааявена за възстановяване земя. Съдът счита, че СТЕ е логична, пълна и дадена в съответствие със специалните знания на ВЛ, поради което съдът гради фактическите си констатации върху нея.

ПО ПРАВОТО:

СвРС намира, че е сезиран с УИ за собственост на К. С. Г., Е. К. У., Г. К. Г., срещу Община Свищов, с които искат от съда да приеме за установено по отношение на ответната община, че ишците са собственици на поземлен имот с идентификатор 65766.417.182 по ККР на гр. Свищов, одобрена със Заповед № РД-18-10/12.02.2009 г. на ИД на АГКК – гр. София, посл. изм. От 14.10.2020 г., находящ се в местността „Стъклен“, площ 848 кв. м., с трайно предназначение на територията: земеделска, с начин на трайно ползване: нива, категория на земята: шеста, с № по предходен план 360255, при съсед: 65766.417.181, 65766.417.183, 65766.311.120, вписан в Агенция по вписванията – гр. Свищов, Служба по вписванията – гр. Свищов, с Акт № 196, т. V от 15.07.2022 г., на основание давностно владение, започнало 24.01.1980 г., и наследствено правоприемство по закон на К. Г. Г., ЕГН: *****, починал на 23.07.2010 г., – чл. 124, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, чл. 82 ЗС, чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН.

По делото не са наведени факти, за които съществува установено от закона предположение (презумпция) по смисъла на чл. 154, ал. 2 ГПК, нито пък неподлежащи на доказване факти по смисъла на чл. 155 ГПК – с изключение на безспорния факт, че ишците и техния праводател (наследодател) са упражнявали фактическа власт върху процесния имот от 24.01.1980 г. до приключване на съдебното дирене през СвРС, с което пък обстоятелство законът (чл. 69 ЗС) свързва оборимото предположение, че този, който е упражнявал фактическа власт върху вещта, я е държал като своя; за да се обори тази презумпция, доказателствената тежест се носи от ответната община, на която съдът е указал, че не е посочила доказателства за това на основание чл. 146, ал. 2 ГПК.

Ишците трябва да докажат, че са владели непрекъснато процесния н. и. в продължение на (поне) десет години (чл. 79, ал. 1 ЗС). Те могат да присъединят към своето владение и владението на праводателя си (техния общ наследодател, чл. 82 ЗС). Докажат ли ишците, че са владели през различни времена, предполага се, че те са владели и в промеждутъка дотолкова, доколкото не се установи друго по делото (чл. 83 ЗС). Самото владение се изразява в упражняване на фактическа власт (*corpus*) върху вещта като своя (*animus*) (чл. 68, ал. 1 ЗС). По оборима презумпция се счита, че този, който упражнява фактическата власт върху вещта, я държа като своя (чл. 69 ЗС); тежестта за оборването на презумпцията се носи от общината. Предаването на фактическата власт върху н. и. по силата на предварителен договор (чл. 19 ЗЗД) представлява владение (арг. от чл. 70, ал. 3 ЗС; в този смисъл и: Р. № 83/01.02.2021 г. по гр. д. № 2978/2019 г., II г. о., Р. № 82/01.06.2015 г. по гр. д. № 6873/2014 г., I г. о. на ВКС).

Ответната община от своя страна следва да докаже всички факти, на които основава своите права и възражения срещу иска: 1. че имотът е бил безстопанствен, при което общината била придобила собствеността по силата на закона (чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ), 2. че имотът не е могъл да бъде придобит по давност, тъй като е бил частна общинска собственост (§ 1, ал. 1 от ЗД на ЗС), 3. че нито ишците, нито техния праводател са държали имота като свой, тъй като им е липсвало субективно намерение за това (чл. 68, ал. 1 *in fine* ЗС); за това обстоятелство съществува оборимо предположение (чл. 69 ЗС), което следва да

се обори от общината.

СвРС намира, че подадената искова молба е *основателна* и следва да бъде *уважена*. Съображенията на съда за това са следните:

От 24.01.1980 г. до датата на смъртта си 23.07.2010 г. К. Г. Г. е упражнявал фактическа власт (*corpus*) върху процесния н. и. като негов; след смъртта му тази власт е била упражнявана от съпругата му, К. С. Г., и децата им, Е. и Г. К.и Г.и (чл. 68, ал. 1, чл. 82-83 ЗС). По силата на презумпцията на чл. 69 ЗС се предполага, че К. Г. Г. е държал вещта като своя (*animus*), тъй като правното основание, на което е придобил владението, е Договор за покупко-продажба на н. и. от 24.01.1980 г., който, макар и да е нищожен (чл. 18, във вр. с чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД), се конвертира в предварителен договор за продажба (чл. 19 ЗЗД); последният пък е основание, за да се придобие владението върху един имот (арг. от чл. 70, ал. 3 ЗС; така и Р. № 83/01.02.2021 г. по гр. д. № № 2978/2019 г., II г. о. на ВКС, както и мн. др. в същ. смисъл).

Ето защо съдът намира, че имотът е придобит чрез а) десет годишно давностно владение (чл. 79, ал. 1 ЗС), което е започнало на 24.01.1980 г. и е изтекло на 24.01.1990 г., и б) позоваване на изтеклата давност от владелците К. С. Г., Е. и Г. К.и Г.и с подаването на настоящия УИ за собственост (чл. 84 ЗС, във вр. с чл. 120 ЗЗД). Впрочем, дори да се приеме, че от 24.01.1980 г. до 16.03.1990 г., когато е отм. чл. 15 ЗСГ (ДВ № 21/13.03.1990 г.), процесният н. и. е бил изключен от приложното поле на придобивната давност, то десет годишният давностен срок пак би бил изтекъл, но на 16.03.2000 г. Така или иначе, К. С. Г. и Е. и Г. К.и Г.и са наследили започналото от 24.01.1980 г. владение на н. и. от К. Г. Г., който е починал на 23.07.2010 г., а след тази дата имотът е владян от наследниците му: К. С. Г., негова съпруга (чл. 9, ал. 1 ЗН), и двете им деца: Е. и Г. К.и Г.и (чл. 5, ал. 1 ЗН), всеки от които е наследил по 1/3 ид. ч. от имота.

Възражението на Община Свищов, че процесният н. и. е безстопанствен и като такъв била придобит от нея на основание чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ, е неоснователно. Това е така, тъй като, както се установи по-горе, имотът е владян от 24.01.1980 г. от К. Г. Г., а след смъртта му на 23.07.2010 г. – от неговите наследници К. С. Г., Е. и Г. К.и Г.и; при това придобиваният способ по чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ е неприложим, защото имотът не е и не е бил безстопанствен.

Другото възражение на общината срещу иска, а именно, че имотът не е могъл да бъде придобит по давност, тъй като е бил частна общинска собственост, е неоснователно също така, понеже общината не е доказала факт, чиято правна последица да бъде придобиването на собствеността върху имота от общината; напротив, по делото се установява, че имотът е придобит по давност от ищите.

Третото възражение на общината, че нито ищите, нито техния праводател са държали имота като свой, тъй като им е липсвало субективно намерение за това, е несъстоятелно. Защото е налице презумпция, че този, който упражнява фактическа власт върху една вещ, я държи като своя (чл. 69 ЗС), чиято презумпционна предпоставка се явява правното основание, въз основа на което е придобита фактическата власт, а в случая това е предварителния договор от 1980 г. (всичко това е обсъдено подробно по-горе).

Четвъртият правен довод срещу УИ, изтъкнат от общината, че имотът е придобит от нея на основание чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ, също е неоснователен. „Ако имотът не подлежи на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, общината не може да придобие правото на собственост по реда на чл. 19 ЗСПЗЗ.“ (Р. № 21/04.02.2011 г. по гр. д. № 1327/2009 г., II Г. О. на ВКС). В настоящия случай се установи, че процесният н. и. нито е бил национализиран, нито е бил внасян в блоковете на ТКЗС, ДЗС, АПК и др. под. Напротив, и през епохата комунизма (1944-1989 г.) същият е запазил статусът си на частна („лична“) собственост (вж. чл. 10 от Конституцията на НРБ от 1947 г., отм.; чл. 14 *in fine* от Конституцията на НРБ от 1971 г., отм.), поради което не е бил реституиран по ЗСПЗЗ. Следователно, няма как да бъде придобит от общината като „остатъчен поземлен фонд“. „Не всички земеделски земи обаче подлежат на възстановяване по ЗСПЗЗ. В случаите, когато имотът не е бил коопериран по силата на членствено правоотношение, не е одържавяван - например съгласно чл. 12, ал. 2 ЗСГ (отм.), не е отнеман фактически, запазил е статута си на частна собственост и е владян в реални граници, следва да се приеме, че такъв имот не подлежи на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ. Затова и включването на такива земи във фонда по чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ и

придобиването им в собственост от общината не намира опора в закона. Лицата, които претендират да са придобили права върху такъв имот, могат да защитят претендираното от тях субективно материално право по общия исков ред. В този смисъл е задължителната за съдилищата практика, изразена в решения на ВКС по сходни случаи: р. № 380 от 04.08.2010 г. по гр. д. № 110/2009 г., р. № 341 от 04.08.2010 г. по гр. д. № 4723/2008 г. на I-во г. о., р. № 427 от 21.07.2009 г. по гр. д. № 3255/2008 г. на II-ро г. о., и др. Дали е налице отнемане на даден имот, а оттам - и основание за включването му в режима на възстановяване по ЗСПЗЗ, е въпрос на фактическо установяване във всеки конкретен случай.“ (Р. № 197/10.05.2011 г. по гр. д. № 430/2010 г., I г. о. на ВКС). Най-сетне, след като не е доказано, че имотът подлежи на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, общината не може да придобие правото на собственост по реда на чл. 19 от ЗСПЗЗ. (така и Р. № 21 от 4.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1327/2009 г., II г. о.).

Обстоятелството, че в Заповед № РД-18-10/12.02.2009 г. на ИД на АГКК – гр. София, посл. изм. от 14.10.2020 г., не фигурирали нито ищците, нито наследодателя им като „ползвател“; обстоятелството, че в Регистърът на новообразуваните имоти, масиви 78 и 80 към 16.08.2010 г., било записано, че процесният имот се стопанисва от Община Свищов; обстоятелството, че Заповед № СА-02-11-2/08.02.2011 г. на Областния управител на обл. Велико Търново, с която е одобрен планът на новообразуваните имоти на масив 78 и 80 в м. Стъклен, не е била оспорвана от ищците; обстоятелството, че в декларациите по чл. 14 ЗМДТ на К. Г. от 18.06.2003 г., от К. Славеева Г. от 12.01.2011 г. и от Г. Я. от 20.12.2022 г. не е фигурирал процесният н. и.; обстоятелствата, че Областният управител на обл. Велико Търново е изпратил на Община Свищов писмо с вх. № ОА04-2778/31.03.2022 г. на МРРБ и писмо от вх. № ОА04-3109//08.04.2022 г., с които ѝ възлага да предприеме всички необходими мерки, за да опази държавния и обществен интерес във вр. с отм. мораториум на забраната да се придобиват по давност вещи, които са в режим на държавна и общинска частна собственост с Р. № 3/24.02.2022 г. по конст. д. № 16/2021 г. на КС; са *все обстоятелства, които нямат правно значение в гражданското право (т. е. те са правнорелевантни) с оглед на това дали един имот частна собственост може да бъде придобит, или не, по давност от субекти на гражданското право.* Прочее доводите, които се релевират от общината с оглед на тези факти, са неприемливи.

Най-сетне, понеже процесният имот никога не е бил общинска собственост, тъй като общината не доказва факт, който да е породил такова действие (чл. 77 ЗС), то няма как да е налице пречка за придобиването на такъв имот по смисъла на § 1, ал. 1 от ЗД на ЗС, обн. в ДВ № 46/06.06.2006 г., посл. изм. ДВ № 18/28.02.2020 г., която разпоредба, впрочем, е обявена за противоконституционен с цит. по-горе решение на КС.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на делото право на разноски имат ищците (чл. 78, ал. 1 ГПК): 50 лв. за държавна такса, 400 лв. за адвокатски хонорар, 400 лв. за депозит за СТЕ и 300 лв. за допълнително възнаграждение за адвокат с оглед на това че са проведени няколко о. с. з.; или всичко в общ размер на 1 150 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 ГПК, **Свищовският районен съд**

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по установителен иск за собственост на **К. С. Г.**, ЕГН: *****; **Е. К. У.**, ЕГН: *****; **Г. К. Г.**, ЕГН: *****; всичките с адрес в *****; срещу **ОБЩИНА СВИЩОВ**, гр. Свищов, ул. „Цанко Церковски“ № 1, ЕИК: 000133965; че **К. С. Г.**, **Е. К. У.** и **Г. К. Г.** са собственици по отношение на **ОБЩИНА СВИЩОВ** на **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ** с **ИДЕНТИФИКАТОР: 65766.417.182**, по КККР на гр. Свищов, одобрена със Заповед № РД-18-10/12.02.2009 г. на ИД на АГКК – гр. София, посл. изм. от 14.10.2020 г., находящ се в местността „Стъклен“, площ 848 кв. м., с трайно предназначение на територията: земеделска, с начин на трайно ползване: нива, категория на

земята: шеста, с № по предходен план 360255, при съседни: 65766.417.181, 65766.417.183, 65766.311.120, вписан в Агенция по вписванията – гр. Свищов, Служба по вписванията – гр. Свищов, с Акт № 196, т. V от 15.07.2022 г., **на основание давностно владение и наследствено правоприемство по закон – чл. 124, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, чл. 82 ЗС и чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН.**

ОСЪЖДА ОБЩИНА СВИЩОВ да заплати на **К. С. Г., Е. К. У. и Г. К. Г.** сумата от **1 150 (ХИЛЯДА СТО И ПЕТДЕСЕТ) ЛЕВА** за съдебно-деловодни разноси на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____